

Introit: *Mé srdce je připraveno, Bože, budu zpívat, prozpěvovat žalmy, rovněž moje sláva! Probud' se už, citero a harfo, ať jitřenku vzbudím. Hospodine, chci ti mezi lidmi vzdávat chválu, mezi národy ti budu zpívat žalmy; vždyť tvé milosrdenství nad nebe sahá, až do mraků tvoje věrnost. (Žalm 108, 1-5)*

Píseň 171

Modlitba

Čtení: Matouš 11, 1-15

Píseň 624

Text kázání: Matouš 11, 16-20

Milí přátelé, bratři a sestry,

Pán Ježíš zakouší na svém vlastním životě, jak se lidem pořád něco nelíbí, jak jim pořád není něco po chuti. Když mluví o Janu Křtiteli, který volal lidi k pokání, tak toho Jana mnozí nebrali vážně. A říkali si: „*Co ten podivín nám tady bude vykládat?*“ Vskutku, na první pohled se Jan Křtitel mohl jevit jako podivín. **Přebýval v pustinách, byl oblečen do velbloudí srsti, měl kožený pás kolem boků a jedl kobyly a med divokých včel.** (Marek 1,6). Pán Ježíš ale lidu vytýká, jak o tomto proroku smýšlí: „*Přišel Jan, nejedl a nepil – a říkáte: ‚Je posedlý.‘*“ A vzápětí sám sebe Ježíš s Janem Křtitelem porovnává. A záměrně sám sebe představí jako opačný extrém: „*O Synu člověka říkáte – přišel Syn člověka, jí a pije!*“ „*Hle, milovník hodů a pitek, přítel celníků a hříšníků!*“ Ani Jan a ani Ježíš tedy lidu nejsou po chuti.

Jinými slovy Pán Ježíš tím ale chce říct, že to podstatné těm lidem uniklo. Není totiž důležité, jak člověk vypadá a není ani důležité, jakým způsobem a v jakých podmínkách žije a není ani důležité jakou formou předává, co sám žije. Důležité je, co žije a co svým životem hlásá. A tak i když Jan Křtitel a Ježíš jsou zcela rozdílnými kazateli, co se týče jejich image, nesou oba stejnou a naléhavou zvěst: „*Přiblížilo se Boží království, činite pokání!*“ To je to nosné a zásadní. To je to podstatné včera, ale i dnes.

Jistě, bratři a sestry, znáte, že stará Jednota bratrská členila věci týkající se jejich života víry na záležitost **podstatné, služebné a případné**. Tuto koncepci vytvořil biskup Lukáš Pražský. Mezi ty **podstatné** a neměnné a pro spasení nepostradatelné záležitosti jejich vyznání patřila Boží milost v Ježíši Kristu, události Kristova života a působení Ducha svatého. **Služebné záležitosti** jsou pak na podstatných závislé a slouží k tomu, aby lidé mohli podstatné záležitosti poznat a prožít. Mezi služebnými záležitostmi má prvořadě postavení Písmo; služebné jsou i svátosti a také církev, která má těmito svátostmi, kázáním i svým společenstvím ukazovat k podstatným záležitostem. Jako služební nástroj proto církev musí být stále obnovována a reformována. No a těmi **případnými záležitostmi** jsou pak pro Jednotu řády a obřady, které mohou být přizpůsobovány potřebám místa a doby.

Proč to, bratři a sestry, připomínám? Protože musíme konstatovat, že lidé se od dob Pána Ježíše nezměnili. A vlastně zaměňují to podstatné za případné. To, co není tak důležité, je pro ně zásadní a nejdůležitější a to nejdůležitější pro ně nic neznamena. A jsou schopni se kvůli tomu nejméně důležitému pohádat i do krve. Co je ale smutné, že často i dnešní křesťané se hádají kvůli nepodstatným věcem. A vlastně se tak chovají jako malé děti. Jistě, Pán Ježíš říká, že máme být jako děti. Ovšem ve víře. A to je rozdíl. Naše víra má být prostá jako víra dětská. Bez pochybností. V čem naopak nemáme být jako děti, na to Pán ukazuje velmi jasně: **Čemu připodobním toto pokolení? Je jako děti, které sedí na tržišti a pokřikují na své druhy: ‚Hráli jsme vám, a vy jste netancovali; naříkali jsme, a vy jste nelomili rukama.‘** To slovo je vlastně o dětském vymýšlení, o umíněnosti. O náládovosti. Nic nám není po chuti. Ani ten velebloud ve velbloudí srsti, ani ten pijan, co sedává v hospodě s hříšníky.

Co ale není po chuti dnešním křesťanům? Tam tu píseň neznám a proto nezpívám. Tam ta píseň se mi nelíbí, tak nebudu zpívat taky. Kancionálovky? To po mě nechtějte! Moderní chvály? V žádném případě. Nebo chválící skupinka hrála moc nahlas. Ta mládež zpívala moc po tichu a nevýrazně. Pokud se budeme scházet v kostele, tak tam už nejdu, je tam už moc velká zima. V modlitebně mám mít roušku? Tak to radši tedy nepůjdu. Kdo káže? Tak toho nemusím, radši přijdu, až bude kázat někdo jiný. Ta modlitba byla příliš krátká, kázání bylo zase moc dlouhé... a tak bychom mohli pokračovat. Já nemám, bratři a sestry, nic proti zpětné vazbě, proti konstruktivní kritice, která bude k růstu a k tomu, aby to bylo stále lepší. Ovšem, když jsme potom kritičtí stále a neustále, už to moc konstruktivní není, spíše to demotivuje a bere chuť něco vůbec dělat. A místo povzbuzení v lásce to pak spíše zní jako ta umíněnost, nespokojenost, nevďěčnost. Jenže je v tom ještě něco mnohem závažnějšího. Uniká a ztrácí se v tom totiž ta pravá podstata.

A jistě se k tomu hodí právě ty otázky Pána Ježíše: „**Na co jste se vyšli na poušť podívat? Na rákos, kterým kývá vítr? Nebo co jste vyšli zhlédnout? Člověka oblečeného do drahých šatů? Nebo proč jste vyšli? Vidět proroka?**“ V tom je jasná otázka pro nás. Proč chodíš do kostela? Kvůli komu, nebo čemu tam vlastně jdeš? Na koho se tam jdeš podívat? S kým se tam chceš setkat? Co tam chceš vidět a zakusit? Chceš vidět dokonalou bohoslužbu s dokonalými lidmi? Chceš se pobavit? Chceš si zpříjemnit den? Anebo ses přišel setkat s živým Kristem? A přicházíš proto, abys Mu vzdával chválu sám za sebe, protože On tě vykoupil, anebo si tam jen pokecat s druhými? Jestliže odcházíš z kostela s kritikou v ústech a s nespokojeností, pak ses minul

pravého cíle. Minul ses toho podstatného, pro co se v neděli scházíme. Sám za sebe bys měl přicházet, sám stát před Bohem, hledat Ho, setkat se Ním, naslouchat Mu a modlit se. A taky vidět především své nedostatky, ne se zaměřovat na nedostatky druhých. Pokud zůstáváš nespokojený a kritický, pak musíme říct, že ses minul toho pravého účelu, proč jsi přišel. Měl bys totiž odcházet proměněn ze setkání s živým Bohem. Obnoven a očištěn od vin, které sám vidíš hlavně u sebe. A v této proměně srdce máš druhým dát naději, v jejich službě je povzbudit, a ne jen soustavně kritizovat.

A tak když se vrátíme k těm **podstatným, služebným a případným** věcem, tak musíme souhlasit s poznáním Jednoty bratrské. Ta za mnohou příčinou zmatků a roztržek v křesťanstvu shledávala právě to nerozlišování těchto kategorií. Mnohým nepodstatným věcem byl dáván větší význam, než věcem důležitým. **Mnozí řešili hlavně formu a ne obsah.** A opět, děje se to v církvi i dnes. Je i pro nás důležitější forma bohoslužeb, anebo její obsah? Zamysleme se nad tím, bratři a sestry! Je-li totiž pro nás důležitější obsah, pak nám nebude vadit jakákoliv forma bohoslužby a jakýkoliv způsob přístupu k Bohu. Nebude nám vadit, jestli se zpívá stará, nebo nová píseň. Jestli u toho budeme tancovat, zvedat ruce, anebo jestli budeme sedět pokorně v tichu. Jestli jsme v kostele nebo na **zahradě. Jestli je farář v taláru, anebo nikoliv.** Důležité je, kde se nachází v té chvíli tvé a mé srdce. Důležité je přece pro nás setkat se s živým Kristem, ve slově, chvále a v modlitbách. A to jakkoliv. Hlavně v tom mít ale své srdce.

Na druhou stranu, a to už věděli tehdy i ti staří bratři, abychom byli církvi misijně oslovující, je potřeba umět formu bohoslužeb přizpůsobovat místu a době. Záležitosti podstatné samozřejmě neměnit, ale chceme-li oslovit dnešní mladou generaci, musíme se tou formou přiblížit jejich kultuře. Tedy místu a době. Výstižně to popsal už apoštol Pavel: **Židům jsem byl Žid, ... těm, kteří byli bez zákona, byl jsem bez zákona, abych je získal. Pro slabé jsem se stal slabým, abych je získal, všem jsem se stal vším, abych získal aspoň některé.** Co to znamená? Nebýt zakonzervovaní, neprosazovat jen to, co vyhovuje mne. Naopak dát prostor k tomu, abychom mohli uctívat Boha novými způsoby. A myslím, že té pestrosti můžeme být otevření pouze v případě, když na prvním místě v mém a tvém srdci zůstane to podstatné. Tedy Ukřižovaný a Vzkříšený Kristus. V Kristu jsme totiž v jednom Duchu. Pokud by ale Kristus byl pro nás až druhotný a na prvním místě by byl způsob, který mi vyhovuje, pak v jednotě být nikdy nemůžeme. Protože co křesťan, tak na věci nepodstatné, jiný názor. To je prostě přirozené, každý máme jiný vkus. Bůh nás stvořil s odlišnými a pestrými dary. A v této pestrosti se máme navzájem obohacovat a sloužit v jednotě Ducha.

Budeme-li tedy, bratři a sestry, mít na prvním místě Krista, pak nám jistě nebude vadit forma bohoslužeb. Pak nám nebude vadit **prorok ve velbloudí srsti a ani pijan vína.** Spíše bychom se měli radovat z toho, že můžeme prožívat kreativní pestrost v uctívání našeho Pána. Radovat se z toho, že ten druhý má touhu jít za Bohem a sloužit mu svým způsobem celým srdcem. Radovat se a povzbudit ho, ať v tom pokračuje. Nejvýstižněji to říká apoštol Pavel, když bychom ho tedy parafrázovali: **Ale co na tom! Jen když se jakýmkoliv způsobem zvěstuje Kristus.** A o to přeci jde dnes i nám!

Chci nás, bratři a sestry, povzbudit k tomu, abychom neměli to podstatné. Jenom kritizovat ubližuje a je to ztracený čas i pro vás. A vidět věci jen kriticky, bez řešení a bez naděje, to není nikdy signálem, že bychom byli plni Ducha svatého. Spíše je to signál, že jsme plni ducha kritiky a nespokojenosti. A pokud už jsme tedy nespokojeni s druhými, pak ať je nám to signálem, že máme být především nespokojeni se svým stavem. A pokud tomu tak je, tak nad sebou plačme, protože potřebujeme změnu svého srdce. Potřebujeme být zarmoucení sami nad sebou, s vyznáním Pánu a s prosbou o milost, aby změnil naše srdce a myšlení. Nechceme přece, aby o nás platilo to, co říká prorok Izajáš: **Panovník praví: „Protože se tento lid přibližuje ke mně ústy a ctí mě svými rty, ale svým srdcem se ode mne vzdaluje a jejich bázeň přede mnou se stala jen naučeným lidským příkazem, proto i já budu dále podivuhodně jednat s tímto lidem, divně, předivně. Zanikne moudrost jeho moudrých a rozumnost jeho rozumných bude zakryta.“** (Iz 29, 13-14) Neřešme tedy hlouposti, nebuďme nespokojeni, když se nám nelíbí třeba barva modlitebny, nefrlejme, že tamtu nebo onu píseň neznáme. Naopak radujme se a buďme vděční, že se můžeme naučit píseň novou. Nebo píseň starou třeba v nové tónině. Protože zpívat píseň novou je vyjádřením touhy, **Bože, chci tě, Pane, chválit, novou písní.** Nová píseň je totiž znakem čerstvosti, znakem probuzení. Nová píseň je také vyjádřením nové radosti z odpuštění. To ovšem, a na to nezapomínejme, můžeme zakoušet pouze tehdy, když půjdeme k jádru věci. Tzn. k živému Kristu. A když ke Kristu, pak ať tedy zaslechneme to nejdůležitější. A je jedno, jestli nám je to řečeno na poušti od toho, který jí kobylky, anebo od toho, který se nám nějak nelíbí. Důležité je, co říká: **Čiňte pokání, neboť se přiblížilo Boží království!** Tohoto nejpodstatnějšího se tedy držíme! Amen.

Píseň 483 modlitba

Slovo poslání: 1. Korintským 3, 1-8

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen. Píseň 486